

Mantana

měsíčník pro individua a individuality

Úvodní slovo

Je dobře, když je člověk někdy úplně sám. Když se může spolehnout jen na sebe. Takové chvíle ho obohatí o mnoho krásných a vzácných zážitků. I sebe tehdy lépe pozná, odhalí v sobě všechno možné, co by mu ve společnosti kamarádů zůstalo utajené. Ještě jsem neobjevil hranici svých schopností a svojí vůle v horách. Ale chci! I když se o mně tvrdí, že jsem chorobně ctižádostivý. Jak povrchně a lacino někdy lidé posuzují!

Úryvek z knihy *Od Alp po Himaláje*, autor Hermann Buhl, r. vydání 1965

Zdroj foto: internet

Vyprávěj!

Říkal jsem si, čím bych obzvláštnil „novoroční“ číslo a napadlo mě, že bychom si mohli doporučit nějaké nové cesty, nebo se obohatit zážitky jiných, přičemž nebylo třeba, aby nutně vznikl článek. Proto jsem požádal čtenáře Mantany o pár slov k cestě, která je v uplynulém roce zaujala, nebo popsali krátce nějaký zážitek. Pár lidí se chytilo a výsledek předkládám.

Blahouš

Jíra Šťastný píše:

Letos jsem toho moc nenalezl, protože jsem většinu volného času věnoval Geocachingu, ale něco by se přeci jen našlo. Asi nejvíce mi utkvěla

Blockkamin v Bielatalu

v paměti cesta Blockkamin na Hallenstein Bielatalu, terou jsem lezl na jaře s Maruškou. Počází z roku 1903, má klasifikaci I a v poznámce

je uvedeno, že se určitě jedná o jednu z nejtěžších jedniček v oblasti. Bylo to krásné komínové lezení, něco přes 20 m délky, s několika vklíněnými kameny, za které se dalo zajistit. Opravdu skvělá cesta.

Pak jsem ještě v rámci Geocachingu vylezl na prvních deset vylezených věží v Ostrově, což byl také zajímavý počin, a 14-ti denní lezení na Kalymnosu bylo jako vždy skvělé.

Jířa

Jířa na Kalymnosu

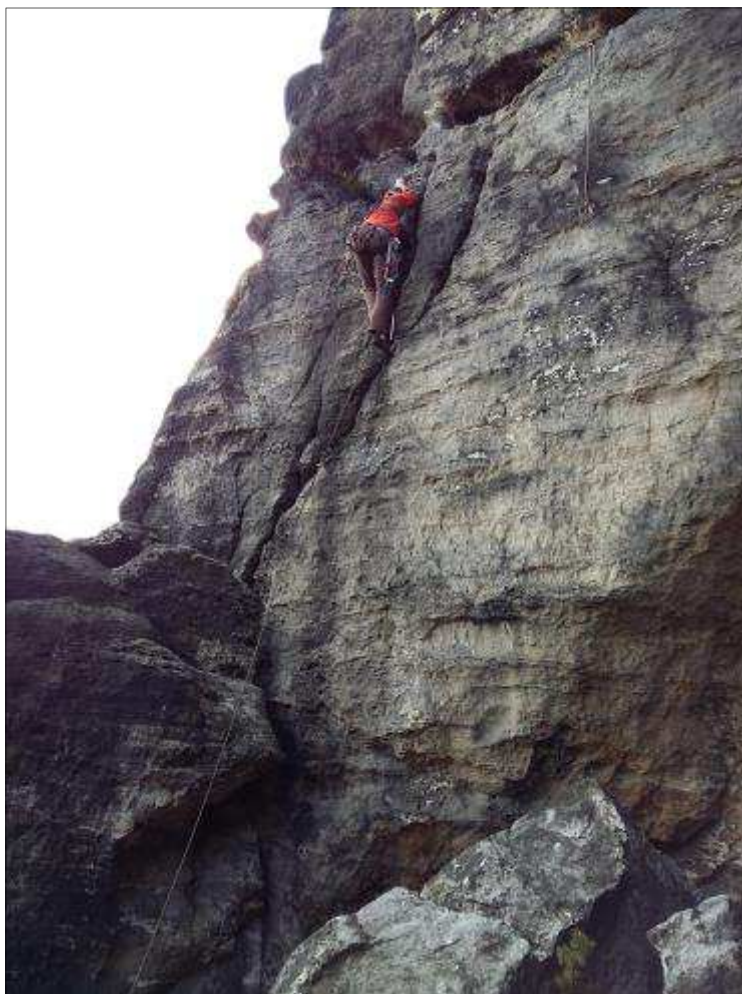
Něco od Pavla „Easyho“ Lva: Los debilos - na skály ho nepouštějte

„Tak už sis něco vybral?“

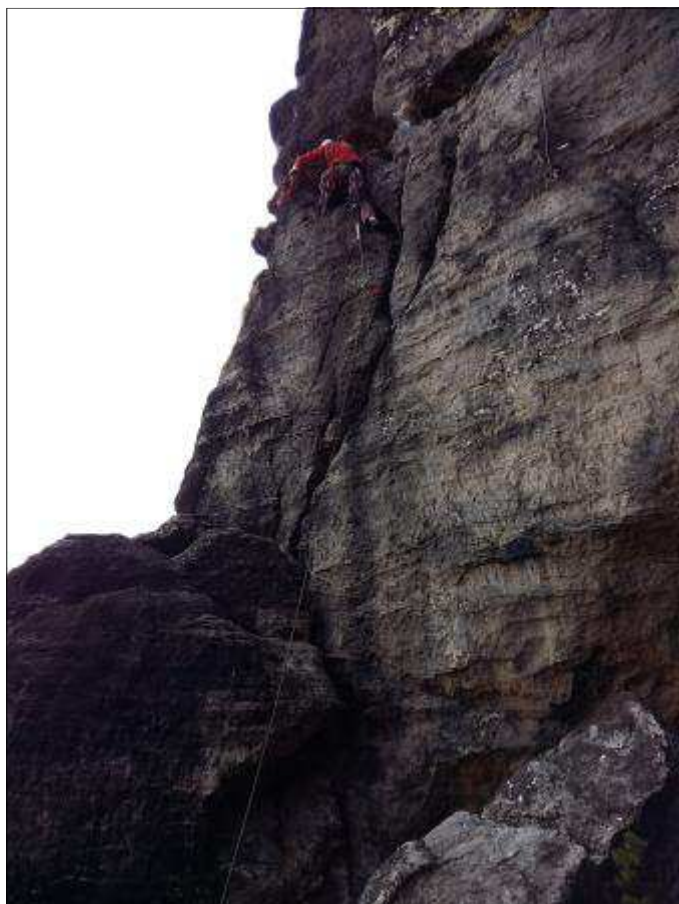
„No, hele... jo! Tady. Stará cesta za IV.“

Blahouš na to koukne, koukne do průvodce. „No, jak myslíš.“ „Ale počítej s tím, že to je tak za šest a pořádně to nezajistíš.“

Cože? No tak zase nebudeme přehánět... Pořád je to čtyřka... Myslím si svoje. (Jedná se o Starou cestu na Pilátovu věž z roku 1907 - pár klasiků: Baudisch, Lommer, Baumgart). Ještě plný elánu jsem vylezl na nástupní šutr, jen pro jistotu zajistil kinderkopfem a vykročil do vpravo ubíhající, posléze se vlevo stáčejí spáry. Po pár krocích jsem zjistil, že žába ve spáře zas až tolik nedrží a na zajištění jsou moje smyčky příliš tlusté. Naštěstí jsem měl nějaké od Blahouše, a tak to šlo. Pomalými krůčky jsem se potil vzhůru. Až hrana nad spárou mi poskytla trochu jistoty, útěchy a výklenek myšlenku, že se do něj schovám. Navždy. Pak se mi naskytl pohled na jednu ze smyček, které nosím na zápěstí, jak se při přehmatávání na další chyt zadrhla za výčnělek, a aniž bych cokoliv cítil, praskla v taveném spoji a zmizela do zapomnění někam k nástupu. AHA! Tak takhle o ně průběžně přichá-

zím. Pohled, který se mi naskytl, dnes mohu srovnat třeba se slepýšem, který uštípl svůj ocas po té, co na něj přede mnou jdoucí kamarád omylem šlápl, nebo pohledem na jízdní kolo bortící se o střechu garáže a trhající se z hagusů pomalu zajíždějícího auta. Tak tento pohled jsem v té chvíli pouze zkonsumoval a vrátil se zpět ke své hraně. Ta jediná mě ještě držela nahoře. Zahnal myšlenku na schovku a ladně, asi jako prase před smrtí, se vyhoupl nad hranu a pokračoval traversem vlevo za pilíř. Tady jsem se, z ničeho nic, ocitl kdesi, asi patnáct metrů nad zemí v údolní cestě. Vzpomínám si, že jsem hledal cokoli na zajištění, ale už si nepamatuji, jestli se mi to povedlo. Totiž myšlenka na kyvadlo, které by po neúspěšném pokusu přelézt oblínky čistě na tření, následovalo, my zatemnilo mysl natolik, že si vzpomenu jen na vrstvu potu na dlaních, které tření vylučovalo. Nějakým záhadným způsobem jsem stanul na vrcholu a už v klidu

dobral Blahouše. To byl ale zase vydařený den!

Alespoň jsem zase udělal něco pro morál, ten pomíjivý pojem. Nepravidelná sinusoida pohupující se životem. Poučil jsem se, že bych se měl v průvodci taky podívat, kdo tu cestu postavil a ještě lépe o nich něco vědět. Že není stará cesta jako stará cesta, čtyřka jako čtyřka, a že ta potvora sinusoida, bude na konci dubna, při prvním letošním lezení na písku, asi někde hluboko, možná až na dně Mariánského příkopu. Tak horám zdar, písku zvláště a na jaře se těším znova :D.

Easy

Zážitek od Jakuba Turka:

Moc se mi letos líbila lehoučká cesta v Dolomitech. Měla by to být podle průvodce nejkrásnější dvojka v Dolomitech, ve skutečnosti jsou na ní úseky 3+ a my jsme chytli ne zrovna nejlepší počasí, takže jsme se potkali jen se třemi dalšími družstvy. Všechny ale stály za to!

Nejdřív jsme doběhli šest Rusů v maskách. Pořádali lanové manévry, organizoval je jejich šéfík vysílačkou zepředu. Batůžek tak akorát na svetr měla jen jedna slečna, jinak nikdo nic. Při sestu-

pu jsme se s nimi mýjeli, když se pořád ještě posunovali vzhůru. Vrátili se až druhý den odpoledne, vysmátí, že to bylo super. Při tom bivakovali bez vybavení v teplotě těsně nad nulou a ve výšce těsně pod 3000 m. Zřejmě dobře klimaticky nastavený oddíl někde ze Sibiře...

Pak jsme předběhli dva Holanďany, otce a dospělého syna, kteří se asi báli plést Rusům do řemesla, a tak se plácali někde mezi jejich lany. Když viděli, jak jsme se prohnaní okolo, tak se za nás zavěsili. Byli rádi, že jim ukazujeme směr. Při sestupu

z nich vypadlo, že mají jen jedno lano 70 m, a že je nenapadlo, že by potřebovali delší, když je v průvodci několik slanění 45 m. Tak jsme se spojili a zkombinovali naše padesátky a jejich sedmdesátku. Prý jsou poprvé na velkých horách a u nich v placatém Holandsku nikdy delší lano nepotřebovali.

Kousek pod vrcholem okolo nás nás naopak přeburácela japonská dvojka. Japonec se snad vůbec nejistil, lezli asi tak na stometrovém laně, Japonka jenom běžela na druhém konci. Zatímco my vyráželi dopoledne, Rusové a Holanďani za svítání, Japonci

prý to vzali jako odpolední výletík.

Byla to normálka jižní stěnou na Westliche Zinne. Tady je průvodčík: <http://www.horydoly.cz/horolezci/jizni-stena-cima-ovest-na-tre-cime-di-lavaredo.html>

Kuba

Skvělé, že se i děti podělily o své zážitky z letního soustředění horokroužku:

Cesta a první noc u Tomáše v Teplicích nad Metují

Po cestě jsme si vyprávěli vtipy

Vtip:

Eskymák: se vrací z lovu a ptá se, proč je před iglú mrtvý medvěd?

Eskymačka: zabila jsem ho tím bumerangem, co ti ležel u postele.

Eskymák: ještě jednou mi šáhneš na ponožky a zlomím ti deku!

Na místo určení jsme přijeli odpoledne. Ubytovali jsme se a rozdělali oheň a opékali si buřty.

A Odra a Terka lákali koťátka a my na ně štěkali :).

Matěj

Skály na Ostaši

Skály, které jsme navštívili jako první, byly ty na Ostaši. Podle dospělých jsme od Tomáše vyrazili pozdě. Hlavním důvodem s největší pravděpodobností bylo to, že jsme vstali pozdě a Ondra s Terkou si ještě povídali s koťaty. Cesta ke skalám nám taky chvilku trvala. Trošičku jsme za-

bloudili, chvilku se kochali oblohou bez mráčků a nádherným horizontem. Na místo jsme dorazili s plnou pusou borůvek a hlavně vyčerpaní, aniž bychom se skal vůbec dotkli. První co Matěj udělal, když jsme dorazili, bylo to, že se rozplácl na trávě jak dlouhý tak široký. Cesta, kterou Jířa vyvedl jako první, nebyla ani tak silová, ale technická. Začátek se lezl mírnou spárkou s krásnými chyty. Potom jsme většinou použili techniku na „lachtana“ (rozplácnutí na kameni) nebo po „schůdcích“. Asi tři metry od vrcholu jsme museli oblézt kus skály. Odměnou za vylezenou cestu byl krásný výhled jako vždycky. Druhá cesta, kterou jsme vylezli, vedla celou dobu spárou. Museli jste do ní sáhnout rukou a chytit se uvnitř. Cesta si vyžádala i nějakou tu ztrátu, například Zuzčin kyblík. Stěna zas tak těžká nebyla, ale dostat se k ní. Od malých keříků, stromčků a ostružiní jsme měli poškrábané celé nohy. Všichni chodili bez bot, protože my děti si je byly líné nandávat. Stejně by nám do nich napadalo jehličí, které bylo popadané všude kolem. Kde je jehličí, tam jsou jehličnany, a kde jsou jehličnany, tam jsou šišky. Takže bylo nemožné vyhnout se šiškové válce. Všude kolem vyčuhovaly ze země kameny, za které by se dalo schovat. Vojtu jen tak mimochodem Ondra s Fílou přivázali ke stromu lanem.

Cestou zpátky jsme byli vyčerpanější než předtím. K Tomášovi nám to trvalo míň než půl hodiny, a když jsme dorazili, byl tak akorát čas jít na festival.

Niky

Teplíce nad Metují

Odpoledne jsme šli na horolezecký festival. Pak jsme šli do kina a 1. film byl o tom, jak skákali ze skály na skálu. 2. film byl o tom, jak se jeden pán snažil vylézt na skálu, a když tam vylez, tak pak něco zařval. 3. film byl o tom, jak jeden horolezec lezl bez jištění velký skály. Pak jsme šli do hospody a všem byla zima. Potom jsme šli zase k Tomášovi. Oblékli jsme se a šli jsme do parku na slackliny, byla to sranda. A pak jsme šli spát. Měli jsme se dobře.

Barča

Mezinárodní filmový festival

Na festival jsme se dostali hned po tom, co jsme přijeli ze skal na Ostaši. Rozchod byl plus mínus na hodinu a půl. Zuzka si obstarala nový kyblík jako náhradu za ten, který ztratila. Nebyli bychom to my, kdybychom nenakoupili víc jídla než sportovního vybavení. Ondra chránil sýrové křupky vlastním tělem a Vojtovi upadla zmrzlina, na kterou jsme mu každý následně přidali. Po nakupování se šlo do kina hned vedle stánků. Jako první byl proslov pořadatelky a hned poté minifilm JUMP! Na 34. ročníku tohoto festivalu jsme viděli ještě 2 minifilmy. Venku už nebylo takové teplo ani světlo, a tak jsme se odebrali do stejné restaurace jako před rokem, kde nás kuchař poznal podle objednávky Vaněčeků (dieta). Cestou zpátky nám málem umrzly končetiny, ale chtěli jsme se podívat do parku na ostatní atrakce. U Tomáše se kratásy vyměnily za tepláky a tílka za mikiny. Většinu času v parku jsme strávili na slack-line (pružné lana). Pokus vymrštit Barču do vzduchu sice skončil neúspěšně, ale přejít lano s pomocí toho druhého se nám ještě podařilo. Nebyl by to Ondra, kdyby se to nepokoušel ostatním zkazit. Už unavené nás Radka zahnala do spacáků, abychom druhý den do skal vyrazili dřív.

Niky

His

Když jsme přijeli do Hisu, Ondra objevil v potoce vysavač a museli jsme se na něj jít podívat. Došli jsme ke skalám a Fíla s Ondrou šli lovit ryby. Nová byla houpačka u skal na sedák, kterou jsme všichni museli vyzkoušet. Lezli jsme pěkné cesty obtížnosti 4,5,6 a byli jsme z toho dost unavení. Po lezení jsme se ještě vykoupli v řece.

Terka

Kemp Malá Skála

Když jsme dorazili do kempu, tak jsme šli najít volné místo, kde bychom si mohli rozložit stany. Ale kemp byl docela plný, takže najít místo bylo celkem obtížné, ale nakonec jsme místo našli. Stany byly rozložené, a tak jsme se v klidu mohli vydat na večeři. Skoro všichni si dávali pizzu a někdo to zakončil ještě palačinkami. Obsluhoval nás pán, o kterém jsme měli dojem, že to byl gay. Když byli všichni najedení, tak jsme se už za tmy vydali zpět do kempu. V kempu na nás čekaly připravené stany, takže bylo načase se jít uložit do stanů ke spánku. Noc byla divoká, v kempu se tedy děly věci. Malá holčička od vedle ze stanu začala asi o jedenácté večer zvracet. Jelikož jsem byl ve fázi polospánku, tak mě to probudilo, ale musím vám říct, že to bylo nepříjemné poslouchat, jak tatínek holčičky asi pětkrát nahlas řekl, ať jde ven ze stanu. Podle toho co jsem slyšel, tak to holčička nakonec stihla do spacáku. Tuhle část večera nebo už noci jak chcete si myslím, že můžeme nechat být. Ráno jsme museli dát stany na sluníčko, jelikož byly mokré od rosy, ale tak to asi každý zná. Když byly stany na sluníčku, tak jsme se s chutí vrhli do snídane, někdo si zašel něco koupit do samošky v kempu. Když měli všichni za sebou ranní rutinu, tak jsme šli zkontrolovat stany. Stany už byly suché a tak jsme je donesli zpátky ze sluníčka a začali jsme je balit, ale moc se nám nedařilo. Podle mě k tomu dávají malý obal. Stany tak polo zabalené a Ondra za námi doběhl, že něco našel. Když nám to šel ukázat, tak jsme zjistili, že to byla ryba, která uvízla v mělké vodě. Ondra byl odhodlán ji zachránit, ale potom začal

myslet na to, že by s toho mohl mít průšvih za to, že leze tam, kam nemá. Asi po deseti minutách se nakonec odhodlal a rybu zachránil tím, že ji položil do hlubší vody a čekal, jestli se vzpamatuje. Čekal a čekal a ryba nic. Tak jsme šli naházet stany a batohy do auta, a že se přesuneme na skály. Ještě před odjezdem se šel Ondra kouknout na rybu a ta už tam nebyla. Ondra byl šťastný, že rybku zachránil a my jsme se vydali na skály.

Luky

Suché skály

V sobotu ráno jsme vyjeli na Sušky z kempu na Malé skále. Po asi 15-20 minutách jsme přijeli ke skalám. Auto jsme nechali na „parkovišti“ pod skalami a vyrazili k nim. Po cestě jsme se rozhodně nenudili, jelikož jsme narazili na dřevěný žebřík. Jinak než po čtyřech se to prostě nedalo... A tak jsme všichni začali přemýšlet, jestli tato cesta bude ta správná volba i na cestu zpět. Dorazili jsme ke skalám a začali vybalovat svoje věci. První cestu, na tamější poměry kratší 4, vytáhl Jířa. Cesta začínala velmi jednoduchými schody a končila zajímavou spárkou s krásným výhledem na okolí. Tuto cestu si vylezl každý z nás. Pak jsem dostala do ruky průvodce a měla za úkol najít 2 cesty, které mi Jířa v průvodci ukázal. Jednu cestu jsem našla poměrně snadno, s druhou jsem měla problém. V tu chvíli musel začít hledat i Jířa a po pár minutách zjistil, že část cesty není zespodu vidět, a proto se mi ji nedařilo najít. Když Jířa vytáhl tu cestu, kterou jsem našla jako první, nahoře zjistil, že má krátké lano a potřebuje dostat nahoru delší. Protože bylo potřeba, aby zůstala Radka dole, lezla jsem já. Ještě nikdy jsem takhle při lezení na druhým neztěžkla... Presek a smyc bylo čím dál tím víc a hmotnost lana byla víc a víc znát. Ale ten výhled nahoře byl nepopsatelný. Z této části vrcholu byl vidět i Panták. No prostě nádhera. Poslední cesta se jmenovala Kuttův roh a podle mě byla i nejzajímavější a rozhodně s nejlepším výhledem, který jsem tam viděla. Cesta měla kolem 40 metrů a je v ní i jeden traverzík pro zpestření. Při tahání této cesty nastal stejný problém jako v té předchozí, akorát jsem musela při dolézání k vrcholu jistit Jířu od kruhu, což pro mě byla cenná zkušenost. Jediné, co nám lehce znepríjemňovalo lezení v této cestě, bylo 30 stupňové vedro... Každopádně to stálo za to! Na vrcholu bylo úžasně! Žádný strom, který by překážel ve výhledu. Vidět bylo na všechny strany. Nebe bylo bez jediného mráčku a slunce jasně svítilo. Na opalování ideální, ale vydržet tam dlouho nebylo jednoduché (pokud nejste Jířa :) a neřešíte to... a zvládnete tam jistit celou do-

bu). Mně osobně se dolu nechtělo vůbec, ale už jsem nezvládala tam být déle, a tak jsem počkala jen na dvojčata Lukáše s Adamem, kteří lezli po mně, a slanila. Slaňování z takové výšky byl opravdu zážitek a Jířovo rádoby vtipné poznámky typu: „Hele, nepovoluje se ti to? Nepraskají ti švy v odsedce?“ apod. nám opravdu moc pomáhaly... :). Tady na ten vrchol si dolezla i zmiňovaná dvojčata, Vojta a nejmladší Barča a samozřejmě Radka, která musela zrušit všechny cesty a výhled si nechtěla nechat ujít.

Zpátky k autu jsme skály obcházeli, jenom Ondra se rozhodl se vrátit stejnou cestou, jakou jsme šli nahoru. Chtěli jsme se vyhnout žebříku, což se nám nepovedlo a stejně jsme po něm museli dolů. Když jsme došli k autu, byli jsme všichni utahaní, a tak došlo na lahodné Horalské trubičky od Tomáše, které si nikdo z nás nenechal ujít (kromě bezlepkáčů Lukyho a Adama)...

Zuzka

Kemp Sedmihorky

Když jsme dojeli do kempu Sedmihorky, tak jsme šli do sekce romantika. Hned jak našli dobré místo, tak jsme začali stavět stany, poté jsme se šli vykoupat do rybníka. Po vykoupaní si někdo koupil nanuka, nebo večeři v sámošce. U stanu jsme si dělali večeři (jen někdo). Večeře byla sněžená a děti si šly hrát na balíky slámy. Před spaním jsme se koukali na hvězdy. Už večer jsme měli orosené stany, takže na nás kapala voda. Ráno jsme se vzbudili a šli si koupit snídani do sámošky. Barča a Luky nešli s první partou. Museli jsme na ně čekat hodinu, potom jsme v klidu odjeli na skály.

Adam

Skály u Bezděčína

Ráno jsme vyjeli z kempu v Sedmihorkách asi tak v deset hodin. Cestou jsme se zastavili pro svačtinu v Lidlu a asi za hodinu jsme tam byli. Vyvedených jsme měli šest cest. Jedna byla na sluníčku (ten den bylo velmi teplo), další byla s převisem a všechny byly opravdu hezké. U skal bylo pěkně, hlavně proto, že byly ve stínu. Jířa nám tam udělal houpačku, a když jsme čekali na cestu, tak jsme se šli houpat. Byli jsme tam asi 5 hodin a ten den jsme si moc užili. Všechno jsme sbalili, šli k autům a jeli jsme domů. Když jsme měli hlad, tak se odsouhlasil Mekáč. Koukali jsme po ceduli, ale přehlédli jsme ji, a tak jsme se zastavili na jídlo na Benzině. Všichni už jsme se těšili domů na měkkou postel. A to je konec.

Vojta

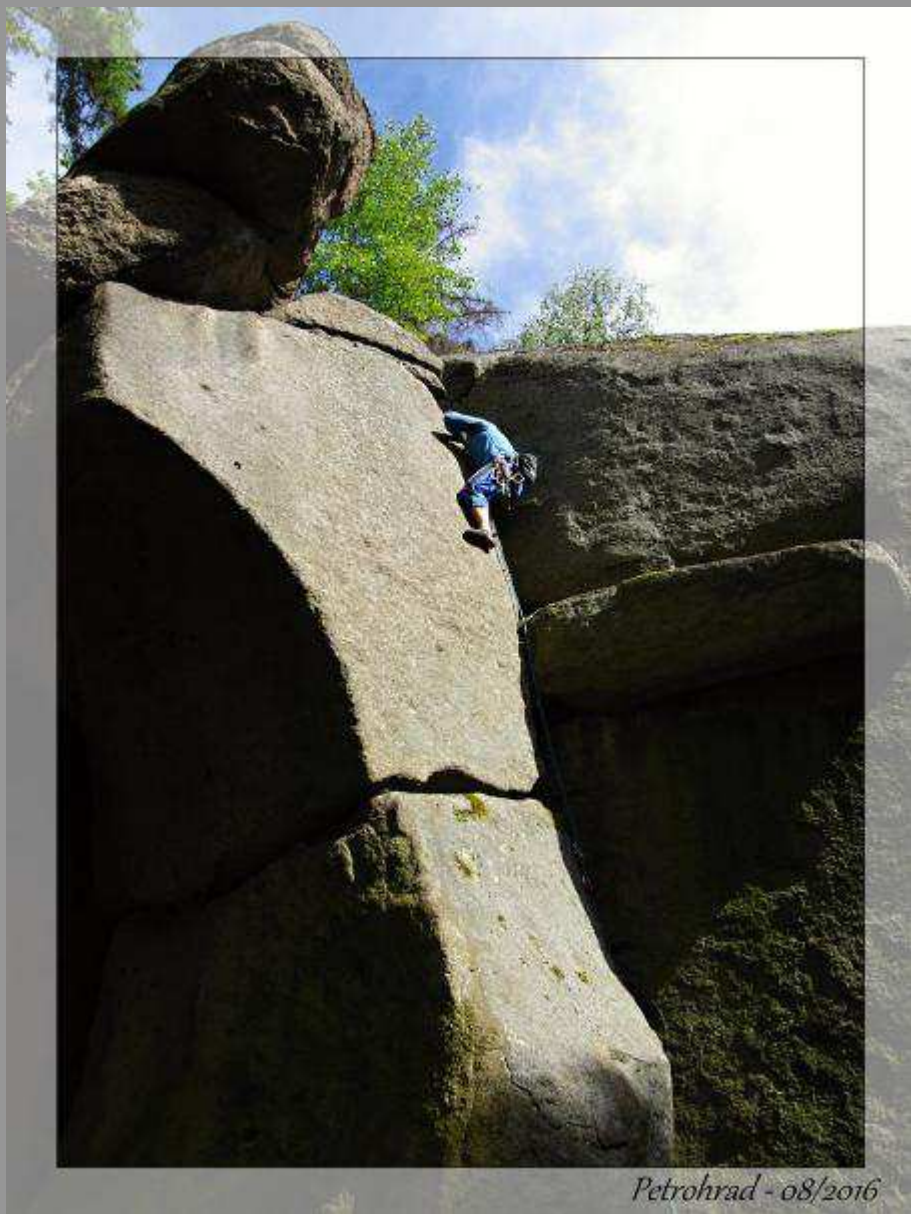

Blahoušova noční můra o ramenní spáře

Nemám ve zvyku nacvičovat cesty, ale občas mi ulpí zrak na nějaké linii a já se jen neochotně srovnávám s tím, že bych jí nepřelezl. To se mi stalo na Petráci v sektoru Josemit, kde jsem se při jedné z návštěv zakoukal do spáry v koutu (varianta koutem Březové c.), která se po pár metrech transformovala v ramenní spáru. Jen tak naoko jsem do ní nalezl s tím, že si odskočím na bouldřici. Za chvíli se přidal Svinčo a šroub v hlavě byl na světě. Odešli jsme s tím, že to možná někdy půjde... Jen na vysvětlenou. Tato cesta není o nic hezčí než ostatní cesty, ale mě nějak oslovila. Takže jsem začal na sobě zase makat. Trochu zhubnout, trochu cvičit. O pár týdnů později dostávám sms od Svinči, že cestu přešel s tím, že to bylo to nejtěžší, co tento rok vylezl. A sakra... V tom případě je to troufalost si myslet, že jí na ostrém konci vylezu, když Maestro měl s ní problémy. Ale jak říká Meko: „Cestě je třeba porozumět.“ A tak jsem při jednom výletu do Petráče s Easym opět do spáry nahlédl. Jen tak, bez lana. Měl jsem pocit, že s lanem už by to mohlo jít. Naverboval jsem Dicka a v krásný podzimní den jsme vyrazili za účelem této cesty do Josemit. Je krásně, takže jsme se rozlezi na třech dalších cestách. Než dolezu na vrchol třetí, tak se počasí obrací a čeká nás pěkná přeprška, která z pokusu ve spáře udělala jen trapný pokus bruslaře na ledu bez bruslí. Další výprava následovala s velkou skupou, kdy jsem trochu netaktně roztrhl skupinu a s Květou, Kublou a Editkou jsme se trhli ke spáře.

Dal jsem první pokus na zmrzlé skále, friend dobře sedl, ale ruce měly už dost (ono není mnoho, čeho se držet). Tak jsem vylétl, pak následovaly ještě čtyři pokusy, než byly moje síly vyčerpány. V hospodě ukazuju pohmožděninu Svinčovi, ten mi ale ukazuje na fotce odřené stehno. Aha, tak to je ten klíč. Tak to mám smůlu, protože koleno se mi do spáry nevejde. Musím to vymyslet jinak. V práci čumím do stropu a přemýšlím, jak se s takovou výzvou poprat, když mi Milánek posle jako reakci na víkend velice povedenou básničku, která přesně ilustruje to, co bych měl ve spáře provést, abych se jí prokousal. Hned jak přijedu domů, tak báseň zhudebním a naše parta má o zábavu postaráno. Když Letoš slyší, jak moc jsem si v té cestě nabil, tak nemešká a s celou partou s Milanem v čele se tam vypraví. Pak jí podle vyprávění přelézá, ačkoliv je vlhká, jakoby se nechumelilo. Ono když

Petrohrad - 08/2016

člověk dobře naroste a ještě to umí, tak má na výběr několik způsobů, jak těžké místo překonat. Já mám trochu jiné parametry, a tak mám jen jednu možnost, a já už tuším... Při jedné z návštěv, kdy se Vánoce kvapem blíží, mi Milan u mé trpělivé ženušky Renči vybojuje celý den na Petráci. Cíle jsou jasné. Když dorazíme v mrazivém dni, tak je celé okolí pod jinovatkou, pouze oblast Josemit je jako zázrakem suchá. Slunce svítí do cesty, kterou si vybral Milan. Tak si jí přeleze, a pak už jsem na řadě já. Není moc na co se vymlouvat. Dokonce jsem si vzal na pravou ruku spárovou rukavici, která mi hodně pomohla. Dolezl jsem do místa, kde jsem mohl zajistit a rád jsem to udělal. Konečně jsem našel klíč, takový polorozpor do hladkých stěn. Vyvažuju, co to dá, ruce a nohy sice mrznou, ale vypadá to nadějně, Milan však pusu nezavře. Jen jsem začal přemýšlet nad tím, co mi říká a už letím. Tak mu říkám, ať mlčí, ale on se směje, že ho znám a pusu nezavře. Přeci jen se nade mnou nakonec slituje a nechá mě v tichosti bojovat. Když se po několika bruslařských pokusech vrátím do spáry, tak konečně najdu způsob, jak překonat to nejtěžší místo. Hurá, třikrát hurá, sice mám před sebou ještě ramenní spáru, ale to už vím, že mám vyhráno. Strašně jsem si oddechl, že už se sem nemusím kvůli této cestě vracet, ale zase si jí budu díky prodělanému pamatovat. A tu písničku, tu už můžu zpívat s úsměvem:

Blahoušovo noční můra o ramenní spáře

Do Vánoc k ní vyrazím,
klidně se v ní přerazím.

Budu se rvát jako lev,
ať mi z údů teče krev.

Ať se párou kalhoty,
nebudu dělat drahoty.

Hlava loket koleno,
vzpřímím se jak poleno.

Zatnu hýždě břišáky,
až mi naběhnou křečáky.

Pak posunu se kousek výš,
pavoukům vymetu skrýš.

Funím kleju nadávám,
výstup ale nevzdávám.

Vypadal bych jako pako,
kdybych tu zas pověsil sako.

Není pro mě cesty zpět,
musím to vylézt, a to hned! *LdS*

PS: Inspirováno skutečným příběhem

Blahouš

Mikulášská stěna

6. 12. 2016

Bohouš Dvořák

Opět zaplněná tělocvična, takže když do toho mumraje vlítli tři čerti, doprovázeni důstojným krokem Mikuláše a anděla, měli co dělat. Nutno říci, že dnešní dívka se už od takových 8let nikoho nebojí, tak to čerti neměli jednoduché, bylo třeba, aby „měli navrch“ a zároveň byli hodní. Zvládli to. Mezitím Mikuláš rozdával dárečky a cukrátku. Pro lezecký „potěr“ z našich dvou horolezeckých kroužků měl připraven mix dobrot, pro děti ostatních zúčastněných to byly dárky od přítomných rodičů. Zde musím pro neznalé doplnit informaci. Nejen že nám (Horoklubu) na podzim

ukončil sponzor finanční podporu na úhradu nájmu za tělocvičnu (naše je stěna, tělocvična je školy), proto jen díky smlouvě máme 4 hodiny pro dospělé lezce. Ale totéž nastalo s podporou tzv. Mikulášské stěny, a to je důvod, proč jsme z našich pár peněz neměli tentokrát na nákup sladkostí pro všechny zúčastněné. Prostě nemáme peníze. Ještě bych se chtěl omluvit za svoji osobu, neboť jsem po létech tuto akci nepřipravoval ani neorganizoval, jsem čerstvě po operaci kolene, takže nebojeschopný.

Opět musím poděkovat Mikulášovi a jeho pomocníkům. Ti svým výkonem a přítomností celé to dění zvedají o laťku. O tom přikládám pár fotek.

Zdraví a na ostatní akce vás zve Bohouš, Radka a Jířa.

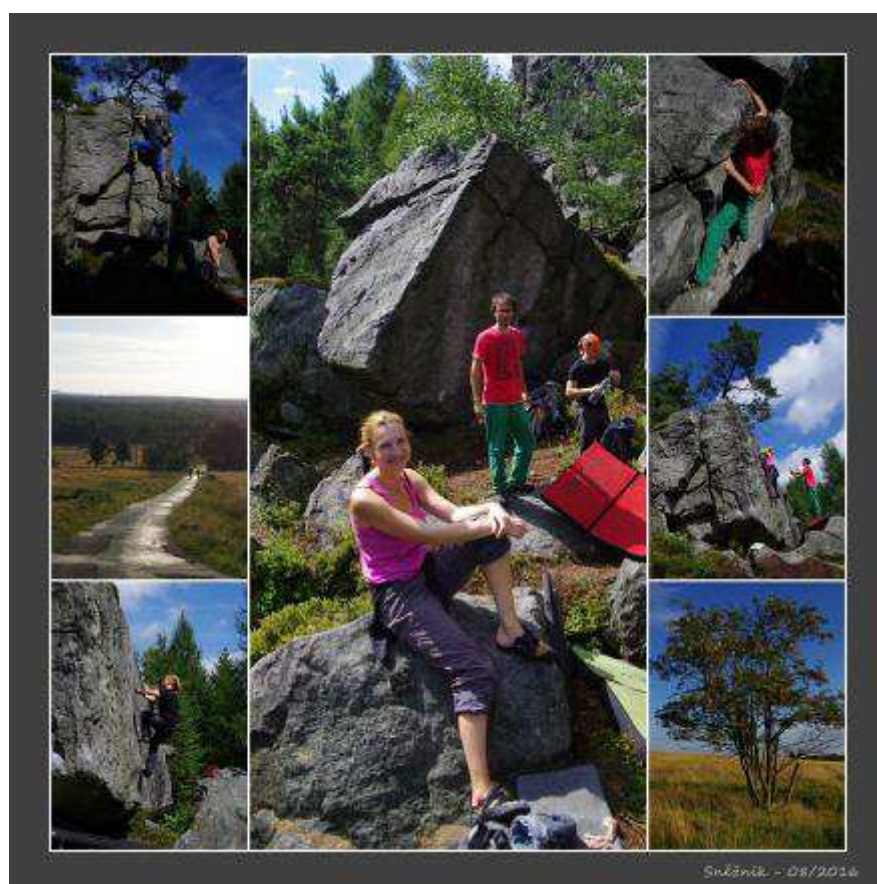
Rok 2016 ve čtyřech obrazech

.... jaro

Léto ...

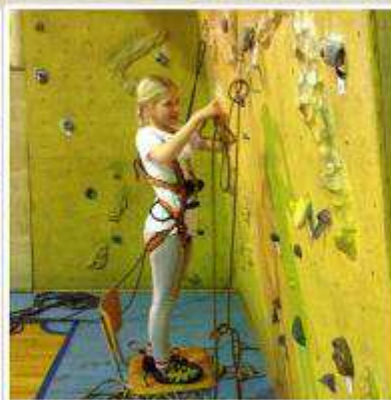

Podzim ...

Zima ...

Vánoční stěna 2016

Rubrika Co, kdo s kým ... z prosince 2016 bude v příštím čísle ...